

EL REGIM FRANQUISTA ES EL RESPONSABLE DE LA CRISI ECONOMICA I DE LA CARESTIA DE LA VIDA

Les lluites realitzades per la classe obrera i les masses populars en els darrer mesos han col·locat al règim franquista al caire de l'abim. El Govern de Franco i la seva Falange assassina senten que el poble sencer els senyala com els culpables de la ruïna i la misèria que regnen a Espanya, i que si tots els descontents i perjudicats pel franquisme prossegueixen i eixamplen la lluita i la unitat assolides en les accions de març a Catalunya, d'abril a Euscadi i Manresa, del 1 de Maig en un gran nombre de ciutats i pobles de tot Espanya i en les més recents d'Alava i Pamplona, els dies de la dictadura terrorista que ens oprimeix estan comptats.

La consciència de llur feblesa, la por al proper i justicier final que espera als dirigents franquistes són els motius que generen les salvatges mesures preses per la policia per a reprimir les vagues passades i per a intentar impedir les manifestacions del 1 de Maig. Conseqüència de la por són les histèriques amenaces d'un Fernandez Cuesta quan promet un nou 18 de juliol contra el poble espanyol; les mentideres intervius fabricades per Suarzes amb la pretensió d'amagar que la producció de guerra consumeix les divises, matèries primes i elements que manquen a la indústria civil i a l'agricultura; l'ofensiva demagògica de la C.N.S. acompanyada de la intensificació de la delació i el pistolisme falangista a les fàbriques; l'orquestrada campanya de premsa i ràdio admetent -per força els penges- la realitat de la crisi econòmica i de la carestia de la vida, però pretextant que es deuen a la sobresa del país, a les destruccions provocades pels «rojós», a la segona guerra mundial, a la manca d'ajut internacional, a la sequera, a l'«egoisme» dels pagesos, petits comerciants i industrials i fins i tot a la «mandra» dels treballadors, per acabar afirmant que la carestia no és un fenomen exclusiu

(Passa a la pág. 2)

EL PRIMER DE MAIG A CATALUNYA

La Jornada del Primer de Maig a Catalunya fou marcada per nombroses accions i lluites antifranyquistes.

Setmanes abans, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, va llançar una Crida invitant a tots els treballadors a tot el poble a fer, d'aquella data, una Jornada de lluita nacional contra la política de guerra i de misèria del franquisme.

A Catalunya, ultra la difusió de «TREBALL», les organitzacions i militants del Partit van omplir

EL 1 DE MAIG D'ENGUANY FOU UNA GRAN MANIFESTACIO DE LA VOLUNTAT DE PAU DE TOTS ELS POBLES

Les masses treballadores del món sencer han celebrat llur Jornada Internacional, amb imposants manifestacions i accions de lluita.

A la Unió Soviètica, el poble treballador, ha passat revista de llurs esclatants victòries en la construcció del Comunisme. Els treballadors de la U.R.S.S. en un Moscó ple de joia i de festes populars, desfilaren per la Plaça Roja d'aquella capital, davant de llur guia estimat, el gran Stalin, i dels dirigents i membres del Partit Bolxevic i del govern soviètic.

En els països de Democràcia Popular, les masses treballadores van fer el balanç de llurs grandioses realitzacions en la construcció de la societat Socialista, i manifestaren llur increbrantable decisió de consolidar i desenvolupar les conquestes assolides, lluitant en defensa de la Pau.

En els països sornesos al jou brutal de l'explo-tació capitalista i del colonialisme sense entranyes la Jornada del Primer de Maig fou celebrada amb grandioses manifestacions en el curs de les quals les masses obreres i populars posaren de relleu llur combativitat i ferma resolució d'oposar-se a la guerra que preparen els monstres imperialistes.

Per tot el món' la Jornada del Primer de Maig, fou una esclatant demostració de la unitat de les masses oprimides, de totes les forces progressives, de tots aquells que estan en la pau, i de llur decisió de lluitar contra els criminals i esbojarrats plans dels incendiàries de guerra.

Arreu s'ha demostrat que les forces de la pau són molt més fortes que les forces de la guerra i que, unides i lluitant aferrissadament contra la política de fam i de guerra dels imperialistes i de llurs lacais, poden imposar la pau i assegurar per a tots els pobles, un futur de llibertat, de benestar i de progrés.

La Jornada del Primer de Maig d'enguany ha estat una extraordinària manifestació d'internacionalisme proletari, palesada en la solidaritat i simpatia envers els heroics pobles de Corea i Viet-Nam, agrèdits per l'imperialisme i envers la lluita dels pobles d'Espanya.

A Moscó, els treballadors soviètics, portaven en la manifestació de la Plaça Roja, grans retrats de la nostra venerada «PASIONARIA», dirigent dels comunistes i de la lluita de tots els pobles his

(Passa a la pág. 7)

d'octavilles i pasquins les fàbriques i centres de treball, contribuint, decisivament, a que el Primer de Maig d'enguany assolís un esclat innigualat a Catalunya, d'ençà que el franquisme s'apoderà del poder. Aquest any per a ningú no ha passat desapercebuda la Festa Internacional dels treballadors.

El dia 22 d'abril, al matí, hom podia veure plens d'octavilles del Partit, els carrers Sicília, Nàpols, Rosselló, Fresser, Còrcega, Marina, Cerdanya.

(Passa a la pág. 8)

EL REGIM FRANQUISTA ES EL RESPONSABLE...

(Ve de la pág. 1)

vament espanyol, sino general a tot el món.

Les causes fonamentals de la crisi econòmica i de la carestia de la vida no es troben, no obstant, en cap d'aquests factors, sino en la política seguida pel franquisme, en la naturalesa del règim: que esclavitza Espanya. L'economia espanyola, destruïda per la guerra provocada per Franco i Falange, ha sofert d'ençà del 1939 les conseqüències d'una política terrorista i de preparació guerrera al servei de l'estranger -ahir de l'hitierisme, avui de l'imperialisme jaquí-, i això constitueix la causa principal de la ruïna econòmica i de la carestia de la vida.

Després del triomf temporal del franquisme, cada any s'han augmentat en els pressupostos de l'Estat les xifres destinades a despeses militars i improductives, fins arribar a representar més de les tres quartes parts del total. En els pressupostos per a 1951, les partides de guerra i de repressió augmentaren en relació a les xifres de l'any anterior en més de 1.500 milions de pessetes.

El manteniment de l'Exèrcit i de les forces repressives, la construcció de bases aèries i navals, les obres de caràcter militar i estratègic -construccions que Espanya no necessita i que es fan en interès i per ordre dels americans- consumeixen gairebé la totalitat dels diners dels contribuïents espanyols. De cada pesseta gastada pel Govern de Franco, vuitanta cèntims es destinen a fins de guerra i repressió, i sols vint cèntims a serveis i obres civils. En sis anys el franquisme ha invertit en despeses de guerra més de 40 mil milions de ptes. I tant sols en els tres darrers mesos de l'any passat s'anunciaren obres d'interès purament militar per valor de més de 10 mil milions de pessetes. Com ha dit el gran gaia dels pobles camarada

Stalin, «l'augment de les forces armades i la carrera armamentista provoquen el desenvolupament de la producció militar i la reducció de grans construccions civils, l'elevació dels impostos, l'alça de preu dels productes de gran consum».

No cal ésser llicenciat en ciències econòmiques per a comprendre que, a Espanya, la crisi econòmica i la carestia de la vida són, en primer lloc, contrapartida obligada de les enormes despeses militars franquistes, les quals provoquen la inflació desvaloritzant la pesseta, ni per a imaginar com s'abarataria la vida si les desenes de milers de milions que s'inverteixen en la preparació de la guerra es destinessin a construir canals i centrals elèctriques, a incrementar l'agricultura i la ramaderia, a fomentar la indústria civil, a atendre les necessitats del poble.

Entre els diversos pretextes amb que el franquisme preté encobrir la seva criminal responsabilitat per la crisi i la carestia, un sol constitueix una veritat a mitges: la carestia de la vida no és un fenomen exclusivament espanyol.

En efecte; en els països integrants o sotmesos al bloc agressor capitanejat pels E. E. U. U., la classe obrera i les masses populars sofreixen un continuat descens de llur nivell de vida com a conseqüència de l'alça dels preus que provoca la carrera armamentista a la qual es lliuren llurs governs.

Pero ni la Unió Soviètica, ni els països de democràcia popular, que practiquen i defensen una política de pau, coneixen la carestia. Pel contrari, en els al·ludits països la producció civil es desenvolupa impetuósament i els preus dels articles de primera necessitat baixen sense parar.

Heu's ací les baixes experimentades en els preus de diversos productes de gran consum a la Unió Soviètica:

PRODUCTES	Baixa del 10-11-1948	Baixa del 1-3-1949	Baixa del 1-3-1950	Baixa del 1-3-1951	Baixa total
	(Per 100)	(Per 100)	(Per 100)	(Per 100)	(Per 100)
Pa	—	10	25,9	15	43,5
Pastes	—	10	25	15	43
Carn	—	10	28	15	44
Peix	—	10	25	10	39,5
Mantega	—	10	30	15	47
Formatge	—	20	20	10	42,5
Cacau	—	—	16,7	10	25
Tabac	10	10	20	10	42
Sal	—	30	50	10	69
Sabó	—	—	40	15	49
Ciment	—	30	20	10	50
Gasolina	—	—	—	20	20
Vestit	—	10 a 20	10 a 30	—	19 a 44

Havent sofert en la segona guerra mundial destruccions infinitament superiors a les altres nacions -i, naturalment, molt més grans que les hagudes a Espanya en els anys 1936-39-, sense ajuda Marshall amb sequera o sense i a desgrat de la tensió inter-

nacional provocada pels imperialistes, la Unió Soviètica i els països de democràcia popular han doblat les xifres de llur producció industrial d'abans de la guerra, han refet l'agricultura i la ramaderia

(Passa a la pág. 7)

« SALUDO AL PUEBLO DE BARCELONA EN ESTE DIA »

per Pablo NERUDA

Pablo Neruda, el gran poeta xilè, entranyable amic de la lluita dels pobles d'Espanya, ha escrit, amb motiu de les glorioses lluites del poble de Barcelona, un poema que reproduïm a continuació, en la seva versió original castellana:

En nombre de los pueblos de América, salud, hermanos!
 En nombre de las calles de París, salud, españoles!
 Comienzan a apuntar los brotes de los árboles junto al río, la luz lucha
 contra la húmeda oscuridad del invierno.
 Y en este momento llegan del sur las noticias, como un nuevo signo del tiempo.
 En nombre de la primavera, salud hermanos!
 Debéis saber que el nombre de Barcelona está en los labios de todos los pueblos
 del mundo, debéis comprender que nunca pensamos muerta a España, ni dormida
 sino insumisa en sus heridas, vigilante bajo las tinieblas.
 y como un relámpago salido de España vuela tu nombre, Barcelona, sobre el
 mundo y a la luz de tu nombre se ilumina tu inmensa lucha pasada, tu nombre
 grabado en el árbol de la libertad,
 tu heroico movimiento de este día, las luchas de mañana,
 y la liberación que coronará tu destino.
 Desde aquellos días gloriosos, España, cuánto ha cambiado en el Mundo!
 Hoy la Unión Soviética no está sola; un collar de Repúblicas del Pueblo
 levantan junto a ella los dones del pan y de la música,
 y sobre las cenizas del pasado construyen la nueva vida.
 Hoy en China Popular muchos cientos millones de hombres conocen
 y reverencian los nombres y los hechos de aquellos que solo en apariencia
 fueron derrotados.
 los nombres amados por el pueblo, son para ellos tan eternos como la cultura
 de España.
 Cervantes y Pasionaria, Quevedo y Lister, Lorca y Modesto, son ahora conocidos
 y amados
 por los legendarios pueblos del arroz, detrás de las montañas y llanuras de la
 extensa China
 la nueva vida que allí se construye te saluda, España,
 y de nuevo tu nombre ilumina como una sonrisa los labios de los pueblos.
 Adelante, España, adelante, adelante, adelante,
 tu esperanza, tu lucha, tu pueblo, tu destino
 viven y brillan, despiertan y corren por toda la tierra,
 salud, hermanos, salud España, valor, te miran, te escuchan los que te aman,
 la nieve que se derrite en las altas montañas de Polonia,
 las aguas de los ríos de Rumania,
 los hombres y las mujeres de las granjas colectivas, el sol de la Unión Soviética,
 el rumor de las nuevas usinas, el mundo nuevo
 hoy ha pensado en ti, madres de tantos héroes,
 hoy ha saludado en ti la esperanza, la esperanza que en las calles de Barcelona
 irrumpido de pronto como el puño del pueblo contra la tiranía,
 no el golpe de sangre y de savia de la primavera que regresa!

París, 14 Marzo 1951

Pablo NERUDA

POETES, ESCRITORS DE CATALUNYA!

Ràdio Espanya Independent, la veu de la Resistència antifranquista, en una de les seves últimes emissions us ha cridat a exaltar les recents i grans lluites de la classe obrera i del poble català contra el règim de fam i de terror, de ruïna i de guerra de la camarilla franquista, a l'ensens que us invitava a enviar -pels conductes de la Resistència-, còpies dels vostres treballs per tal d'èsser divulgats a través d'aquella emissora.

POETES, ESCRITORS DE CATALUNYA!

Amb la vostra ploma, exalteu les glorioses accions i lluites de les masses obreres i populars de Catalunya! Amb els vostres poemes, escrits, etc., amb la vostra participació activa a les lluites populars pel recobriment d'Espanya, per les llibertats

nacionals de Catalunya i pel renaixement de la nostra cultura, feu saber al món, que els intel·lectuals honestos de casa nostra, resten fidels a la causa de la Pau, de la Democràcia i del Progrés, i que res no tenen que veure amb el grapat de botiflers i cirebotes del franquisme que han prostituït llurs plomes, posant-se al servei d'un règim en el qual «ajudats pel favoritisme triomfen els incapaces i s'ofega la intel·ligència».

INTEL·LECTUALS!

Escolteu, cada diumenge, a les 2 i mitja de la tarda i per camps d'onda de 18,75-19,1 i 20,2 metres, l'emissió de Ràdio Espanya Independent, «Cultura i Democràcia», dedicada, especialment, als intel·lectuals.

« LA CLASSE OBRERA I EL POBLE D'EUSCADI S'HAN ALÇAT? » CONTRA LA POLITICA DE FAM I DE GUERRA FRANQUISTA

« Barcelona no és més que el començament », vam dir els comunistes en analitzar les glorioses lluites i accions populars del mes de març.

El recent i poderós moviment vaguístic d'Euscadi ha posat de relleu que els comunistes teníem raó.

El dia 2 d'abril, els treballadors de la indústria textil de la província de Guipúzcoa (San Sebastian) es van declarar en vaga, exigint augment de salaris.

Aquesta acció fou l'inici d'un més ampli i important moviment vaguístic que va esclatar, el dia 23 del mateix mes, en els principals centres industrials d'Euscadi.

El moviment anà precedit d'un intens treball d'agitació i propaganda. Les organitzacions clandestines antifranquistes, a l'avantguarda de les quals, i com a força principal i dirigent, es troba el Partit Comunista d'Euscadi, van escampar, per tots els llocs de treball, milers d'octavilles cridant als obrers a una vaga de 48 hores per tal d'exigir un salari mínim vital i protestar contra la política de guerra franquista, causa principal de la fam, de la ruïna, de la misèria de tot el poble.

La distribució de les octavilles fou acompanyada per un profund treball realitzat pels militants comunistes, entre els treballadors i antifranquistes, mostrant-los que el camí de la lluita i de la unitat - com s'havia demostrat a Catalunya - era l'únic per a conquistar el pa, la pau i la llibertat.

I la vaga arribà... Un nou tro ressonà per tot Espanya. Euscadi, com Catalunya, s'alçava en un poderós moviment de lluita contra el franquisme!

El matí del dia 23 molts treballadors ja no acudiren al treball. Altres es presentaren a les portes de les fàbriques i tallers i retornaven a casa contents per l'acció tot just començada. En els llocs on s'havia iniciat el treball, aquest fou abandonat al cap de poques hores. A mesura que el dia avançava les fàbriques i tallers es buidaren fins a paralitzar-se totalment.

LA VAGA A BISCAIA...

A Bilbao, empreses com la « Compañía Euzkalduna », « Constructora Naval », « Factoría Echaverria », « Basconia y Earle », « Firestore Hispania », « General Eléctrica », en cada una de les quals treballen més de tres mil obrers, van nplegar.

L'exemple d'aquestes fàbriques va repercutir decisivament en les petites empreses, els treballadors de les quals van sumar-se a la vaga... Com van sumar-s'hi, també, l'un darrere l'altre els centres industrials més importants de Biscaia: Baracaldó, Sestao, Portugalete, etc. etc. amb llurs importants factories « Babcock Wilcox », « Altos Hornos », « Sestao », « La Vizcaya », « Astilleros del Nervión », etc. etc.

Els empleats dels comerços abandonaren el treball.

I A SAN SEBASTIAN

A San Sebastian i en els altres centres industrials de Guipúzcoa, la vaga va iniciar-se i desenvolupar-se amb les mateixes característiques que a Biscaia.

Totes les indústries de la capital paralitzaren el treball.

Les fàbriques i tallers de Pasajes, Renteria, Zumaya, Zaráuz, Tolosa, Placencia, Azpeitia, Elgóibar, etc. secundaren la vaga.

Els portuaris de Pasajes, un dels ports més importants del Nord, van abandonar el treball. Vint vaixells foren immobilitzats a causa de la vaga.

Les dones van participar activament en la vaga i en les accions de protesta. A Tolosa (San Sebastian), una manifestació de dones va recórrer la ciutat portant empolles buides a la mà, exigint oli i cridant « Volem menjar! », « Abaix els afamadors franquistes! ».

MESURES REPRESSIVES

Els franquistes van respondre a la valenta lluita dels treballadors d'Euscadi amb la repressió. Plom, en lloc de pa!, això és el que Franco reserva als treballadors en lluita contra la política de fam i guerra! Les principals ciutats d'Euscadi foren ocupades per importants nuclis de Policia Armada i Guardia Civil.

El governador civil de Biscaia, el sinistre Genaro Riestra, botxi dels treballadors bascos, ordenà, als vaguistes que es reintegressin al treball, amenaçant-los amb les sancions més severes.

Pero la classe obrera basca va dir NO! I el dia 24, Bilbao, San Sebastian, Baracaldó, Pasajes, Sestao, Zaráuz, etc. continuaren la vaga.

Els bandits franquistes, folls de ràbia, desfermaren una violenta repressió. Centenars de treballadors foren empresonats.

Foren detinguts, igualment, l'alcalde de Zaráuz, el sub-director del Banc de Bilbao i nombrosos sacerdots, la qual cosa demostra com el descontentament, l'odi i l'acció contra el franquisme, ha guanyat les capes més diverses de la població.

LA UNITAT BASE DE L'EXIT

Una de les característiques que cal destacar de les vagues d'Euscadi, ultra la combativitat i decisió de la classe obrera, motor dirigent de tota l'acció antifranquista, fou, com a Catalunya, la UNITAT, Treballadors comunistes, socialistes, cenetistes, republicans, nacionalistes, catòlics... es van fondre en un sol bloc per a lluitar contra la política de fam i de guerra franquista.

Quan els falangistes ordenaren l'acomiadament dels vaguistes, el no pagament dels dies de vaga, etc., nombrosos patrons es negaren a aplicar mesures dictades pel govern franquista.

La unitat va palesar-se, de manera esclatant, el dia 26, quan els obrers metal·lúrgics i d'Arts Gràfiques de San Sebastian abandonaren el treball per tal d'exigir que els vaguistes empresonats fossin posats en llibertat i readmesos.

El dilluns dia 28, un 20% dels treballadors de tot Euscadi no va entrar al treball en senyal de protesta per no haver-los pagat els dies de vaga. Pel mateix motiu, va fer-se vaga de braços caiguts, en tres fàbriques de Mondragon.

Els treballadors, el poble d'Euscadi, han vist, per pròpia experiència, que la lluita és possible. La vaga ha enfortit la unitat de les masses treballadores i antifranquistes i la confiança en llurs pròpies forces. Aquestes accions populars de masses han obert una nova etapa en la lluita del nostre poble la qual acabarà, inevitablement, amb l'enderrocament del franquisme i la victòria de la causa de la pau i de la Democràcia al nostre país.

NI LA REPRESSIO NI LA FAM NO PODEN TRENAR IA VALENTA LLUITA DELS TREBALLADORS TEXTILS DE MANRESA

Ja feia temps que les obreres textils de la «Fàbrica Nova» de Manresa havien reclamat a l'Empresa un augment mensual de 60 ptes.

L'augment els fou concedit, però no arribava mai. Les obreres insistiren diverses vegades prop de la Direcció de la fàbrica i comprovaren que no més se les volia fer passar amb raons.

Aleshores van decidir, totes unides, lluitar obertament per a fer triomfar llur reivindicació i el dia 14 d'abril comunicaren a l'Empresa que no tornarien a treballar mentre no els fos pagat allò que reclamaven.

La valenta decisió de les al·ludides obreres fou seguida, el mateix dia 14, en altres fàbriques. El

18 totes les empreses del ram textil de Manresa i pobles dels voltants van fer-se, també, seva la petició de les treballadores de la «Fàbrica Nova» i es sumaren a la vaga.

Alarmats, i a l'ensem rabiosos per l'amplitud que prenia la lluita, els jerarques franquistes enviaren diversos delegats per tal de «solucionar» el conflicte, els quals, al veure com es posava al descobert la inhumana explotació a que estan sotmeses les obreres del textil (a la «Fàbrica Nova» hi treballen nenes de 10, 12 i 14 anys que fan feina de grans per 8 i 9 duros setmanals, les obreres guanyen sous de 60 a 75 ptes. setmanals, etc. etc.), no van saber dir altra cosa que anirien a Madrid per a «solucionar-ho».

I heu's ací la «solució»! Acedo Colunga, el botxí d'Astúries, va dir que no es tractava d'una reivindicació, si no de commemorar el vintè aniversari de la proclamació de la República. Immediatament, els esbirros franquistes anaren casa per casa a detenir i empresonar obreres i obrers. El nombre de detinguts fou de 28 a 30.

En veure que passaven els dies i que ni detencions ni amenaces trencaven la unitat de les obreres, el governador Acedo, visità Manresa on va

celebrar un canvi d'impressions amb els seus seqüaços, declarà cinicament que «no es tracta de pujar els sous, si no de baixar les subsistències» i decidí ter claudicar als vaguistes, amb el terror i la fam.

El mateix dia, les fàbriques textils foren tancades per ordre governativa i es posaren uns cartells a les portes anunciant que «en el termini de 24 hores el personal haurà d'apuntar-se per a reprendre el treball...»

Però aquesta maniobra també fracassà! Les obreres no claudicaren. Gairebé ningú no s'apuntà i, vetllant per que així no fos grups de dones muntaren guàrdia pels voltants de les fàbriques explicant a llurs companyes el que allò representava i prenent mesures contra algunes treballadores que fent el joc dels amos i del règim volien trencar la unitat i la lluita anant a treballar amb les mateixes condicions.

Obreres i obrers de Manresa i comarca! El camí que heu emprat és el que us portarà a la victòria! La vostra lluita, abnegada i heroica, unida i decidida, triomfarà de la brutal i explotació franquista!

Obrers i obreres de tot Catalunya! La lluita dels treballadors textils de Manresa continua! Ajudeu-los amb vagues, «plantas», disminució de la producció i altres manifestacions de protesta! Aportem-los la nostra solidaritat activa i ajut econòmic!

Demòcrates, antifranquistes, patriotes manresans! Solidaritzeu-vos amb els vaguistes que lluiten en defensa del pau, de la pau i de la llibertat! Ajudeu-los econòmicament, amb queviures, etc, per tal que puguin mantenir llur acció fins a aconseguir la victòria!

L'heroic exemple dels treballadors textils de Manresa ha d'ésser un estímul per a desenvolupar arreu de Catalunya la lluita unida per assolir un salari mínim que permeti viure decentment, per a lluitar contra l'opressió, la fam i la política de guerra franquista, pel recobriment de la República, únie mitia per a donar al poble pau, pau i llibertat.

LLUITANT UNIDA, LA POBLACIO DE CONSTANTÍ,

FEU RECLAR ALS LLADREGOTS DE LA «FISCALIA»

El dia 24 de març proppassat, l'Alcalde de Constantí (Tarragona), anuncià als pagesos d'aquesta població la propera visita dels bandolers de la «Fiscalia» per tal de controlar-los la collita i emportar-se les avellanes.

El poble, unànimement, va preparar-se per a rebre'ls com calia.

Sense distinció d'ideologies ni diferències socials, homes i dones, vells i joves van unir-se i s'organitzaren per tal de defensar al fruit de llur treball. Amuntegaren unes quantes carretades de llenya pels voltants de l'Ajuntament i col·locaren munts de pedres a la plaça.

En arribar els agents de «Taxes» a la plaça de l'Ajuntament van trobar-se amb una «recepció» inesperada. Un poble unit i atrinxerat darrera dels munts de pedres i d'una immensa foguera els esperava, cridant «Morin els lladres de la Fiscalia!», «Exigim més adobs i menys impostos!», «Exigim la supressió dels organismes requisadors i intervencionistes!».

Mig morts de por, els covards requisadors es

tancaren dintre de l'Alcaldia. Moments després apareixia la Guàrdia Civil amb la intenció de desallotjar el poble de la plaça, la qual cosa no va aconseguir davant la pluja de pedres que els queia damunt.

Els civilots desistiren, momentàniament, en llur intent i demanaren reforços. Aquests van arribar, a la tarda, des de Tarragona però davant l'actitud valenta i unida de la població, van limitar-se a protegir la fugida dels bandolers de la «Fiscalia», els quals abandonaren Constantí sense les avellanes i perseguits per l'odi de tot el poble amotinat!

Pagesos: Amplieu i multipliqueu aquestes accions! Defenseu a garrotades, a cops de força, amb les dents, a cops de pedra, amb la falç, les vostres collites! Res pels franquistes, els quals es venen el fruit del vostre treball a l'estranger per tal de poder intensificar la política de guerra que ha sembrat la ruïna i la misèria per tot Espanya!

La vostra lluita, unida a la dels treballadors de la ciutat, enderrocarà el règim de ruïna i de guerra franquista i recobrarà un règim republicà i democràtic, de pau, i de benestar per a tot el poble!

CRIDA DE LA J. S. U. DE
BARCELONA ALS JOVES RECLUTES

«NO HI HA CRIM MES MONSTRUOS QUE DISPARAR CONTRA LA U.R.S.S. I LES DEMOCRACIES POPULARS!»

La J. S. U. de Barcelona, assabentada que una trentena de joves d'una barriada de la ciutat s'anaven a incorporar a files, va llançar una crida -reproduïda a màquina en nombroses fulles-, la qual fou distribuïda entre els futurs reclutes.

Enlla crida es deia:

«Quan Franco l'hitleria diu que cal «defensar la Pàtria», quan diu que cal defensar «la civilització cristiana» o «occidental», en realitat vol dir que es tracta de defensar els interessos dels grans capitalistes i terratinents que ens exploten.»

«Els imperialistes, d'acord amb Franco, llur «che-riff», com autèntics traficants de carn humana que són, ens volen dur a la guerra contra la U. R. S. S. per tal d'embutxacar-se milions de dòlars amb la nostra sang.»

«No hi ha crim més monstruós que disparar contra la U. R. S. S. i les Democràcies populars.»

«Joves reclutes! No oblideu mai que sou fills de la classe obrera i, per tant, els nostres interessos estan diametralment oposats amb els dels tanqui-franquistes. Ells són els explotadors, els opressors, nosaltres som els explotats, els oprimits. Ells són la guerra, nosaltres som la Pau.»

La Crida de la J. S. U. acaba donant consignes concretes de lluita invitant als joves reclutes a organitzar Comitès de Partidaris de la Pau en el si de les unitats militars i casernes i a sabotejar el material bel·lic.

Destaquem aquesta Crida dels valents J. S. U. de Barcelona, i la seva distribució entre els futurs reclutes, com un magnífic exemple de treball contra la política de guerra de Franco i dels seus amos imperialistes.

Iniciatives com aquestes cal desenvolupar-les pertot arreu. Cada any, de les fàbriques i tallers, de

les oficines, Universitats i Escoles, de les barriades i pobles, surten, cap a l'Exèrcit, milers i milers de joves.

Orientem-los, organitzem-los, fem-los conèixer quins són llurs deures de joves treballadors, de joves antifranquistes i patriotes, enfront de la crin i-nal política de guerra franquista que vol convertir-los en carn de canó al servei dels bel·licistes anglo-saxons.

Amb fulles, octavilles, pasquins, fets a mà, a màquina, etc., mostrem, als futurs reclutes, els greus perills que els amenacen, orientem-los per a que constitueixin grups i Comitès de Partidaris de la Pau en les unitats militars, casernes, etc., per a desemmascarar i lluitar contra els preparatius de guerra franquistes, per a negar-se a les jornades esgotadores d'instrucció militar, per oposar-se a ésser utilitzats en la repressió contra el poble, etc.

No perdem el contacte amb els joves reclutes, fem-los arribar, utilitzant els procediments més adequats que burliu la repressió i la vigilància política, la veu del Partit, la veu de la J. S. U. de C., la veu del moviment de lluita contra la política de guerra del franquisme, per la pau i la República Democràtica!

FRANCO ES LA GUERRA!

DENUNCIEM ELS PREPARATIUS DE GUERRA IANQUI-FRANQUISTES

Franco, en una recent entrevista celebrada a Madrid amb el seu capataç ianqui, Staton Griffis, li ha ofert, a canvi d'armament, els soldats espanyols per a enviar-los fora de les fronteres d'Espanya, a llà on els americans manin.

* * *

Mentre el pigmeu del Pardo, oferia la joventut espanyola als seus amos nordamericans, el jesuïta Artajo, es trasllada a Burdeus (França) per a entrevistar-se amb els seqüencs d'Eisenhower, el Mac Arthur d'Europa, per tal d'ultimar els detalls del pla d'incorporació definitiva de l'Espanya franquista en el bloc agressor de l'Atlàntic Nord.

* * *

A mitjans del mes d'abril van visitar Espanya unitats de la II Divisió Aèria de les forces aèries dels Estats Units a Europa. Els avions ianquis han ocupat els aeroports de Sevilla i Madrid, en els quals han realitzat, amb la col·laboració dels pilots

franquistes, nombrosos exercicis d'entrenament.

La visita de la II Divisió Aèria ianqui a Espanya ha confirmat:

1. Que el franquisme ha venut el territori espanyol als imperialistes americans, convertint-lo en una base militar ianqui per a la guerra que preparen contra la Unió Soviètica i les Democràcies populars.

2. Que entre els Estats Majors ianqui i franquista, existeix un estret lligam i col·laboració en el desenvolupament dels preparatius de guerra.

* * *

A l'aeroport «Sanjurjo» de Saragossa -de gran valor estratègic per la seva proximitat amb la frontera francesa-, s'estan realitzant, actualment, importants reformes. S'hi construeix una gran pista d'aterratge de prop de 2 quilòmetres de llarg per 60 metres d'ampla, la qual podrà rebre avions de gran bombardeig.

(Passa a la pàg. 7)

Importants vagues a Alava i Pamplona

Per tal de protestar contra la política de misèria i de guerra del franquisme, el dia 5 d'aquest mes, els treballadors de Vitòria i d'altres ciutats i pobles de la província d'Alava van declarar-se en vaga.

Tres dies més tard, el dia 8, i pel mateix motiu, s'inicià un vigorós moviment vaguístic i de manifestacions populars a Pamplona i altres llocs de Navarra.

A Pamplona, s'han realitzat nombroses manifestacions pels carrers i davant dels edificis del Govern Civil i « Abastos », els quals foren apedregats per les dones amb ous podrits que els havien distribuït els afamadors franquistes.

Comerços, cafès, restaurants, tancaren. Els taxis i tramvies van deixar de circular. S'han produït nombroses i violentes topades amb les forces repressives. Hi ha hagut un vaguista mort i nombrosos ferits. Forts contingents de Guàrdia Civil i Policia Armada arribats de Bilbao i Logroño ocupen la ciutat. Segons les ràdios

EL REGIM FRANQUISTA ES...

(Ve de la pàg. 2)

Ja acabat la reconstrucció, realitzen grandiosa obres de pau que multiplicaran en pocs anys la riquesa de cada país i elevaran sensiblement el nivell de vida de la població.

I, a Espanya, no és la pobresa del país ni la manca d'« ajuda » Marshall allò que impideix que passi el mateix, sinó el règim polític imperant, la seva política de guerra.

Transformant la política guerrera de Franco en una política de pau, Espanya es recobriria ràpidament i la crisi i la carestia es canviarien en prosperitat i benestar. Però això sols pot succeir si es destrueix el règim franquista i el poble pren en les seves mans la direcció dels seus propis destins.

Per a sostenir-se en el poder, el franquisme necessita la guerra i la protecció ianqui. Franco i la seva camarilla no poden ni volen fer altra política que l'actual, una política artinacional que condemna a la misèria atroz a la immensa majoria dels espanyols i mena Espanya cap a una horrorosa carnisseria.

Per a treure Espanya de la ruïna; per a evitar la matança que Franco a les ordres dels imperialistes prepara; per a acabar amb la crisi i carestia i continuar una vida digna per a tots els espanyols, cal continuar pel camí obert en les recents accions populars de masses. Cal reforçar i ampliar la unitat i la lluita contra el règim que tiranitza a Espanya. Cal oposar-se activament a la seva política de guerra, causa fonamental de la carestia. Cal continuar la lluita per un salari mínim i una escala de salaris que permeti viure. Cal exigir i imposar els drets humans fonamentals, la llibertat de reunió, de paraula, d'associació, etc.

I per això cal crear en fàbriques, barriades i pobles els organismes necessaris per a unir en l'acció a tot el poble - Comitès de Partidaris de la Pau, Consells de la Resistència o altres organismes equivalents - fins a forjar el gran Front Nacional Republicà i Democràtic que ens portarà a la victòria.

Aquesta és avui la primera tasca del nostre Partit, el principal deure dels comunistes de la combativitat i intel·ligència dels quals depèn en gran part l'escurçar els plaços del triomf damunt dels enemics del poble.

estrangeres, s'han practicat més de 500 detencions. Després de quatre dies de lluites pels carrers, la vaga continua essent total.

PROTESTES A MADRID

El dia 2 d'abril, a Madrid, van registrar-se vagues i manifestacions populars contra la carestia de la vida i, especialment, contra l'augment de les tarifes dels tramvies. A la Ciutat Universitària, Plaça de Callao, etc., va haver-hi fortes topades entre els esbirros franquistes i els joves estudiants, els quals, en senyal de protesta, van fer vaga dos dies. El dia 3 la població madrilenya boicotà els tramvies. Les tres quartes parts dels cotxes anaven buits.

FRANCO ES LA GUERRA!

(Ve de la pàg. 6)

Submissió servil dels franquistes a llurs amos americans! Lliurament del territori espanyol als bel·licistes ianquis! Construcció d'obres de caràcter militar!

Heu's ací la política de traïció nacional dels bandits franquistes! Aquesta política és la causa principal de la ruïna i empobriment del nostre país, de la misèria i de la fam de les masses obreres i populars!

Patriotes! Uniu nos i lluitem, contra la política de guerra ianqui franquista! Signem per la conclusió d'un Pacte de Pau entre les cinc grans potències!

EL PRIMER DE MAIG D'ENGUANY...

(Ve de la pàg. 1)

pànics.

Clement Gottwald, president de la República txecoslovaca, De Vittorio, president de la Federació Sindical Mundial i dirigent dels treballadors italians i Harry Pollit, Secretari General del Partit Comunista britànic, saludaren, en les al·locucions pronunciades a Praga, Roma i Londres el dia 1 de Maig, la lluita dels pobles d'Espanya contra el franquisme, per la pau i la Democràcia, i exaltaren les recents vagues de Catalunya i d'Euscadi.

A Espanya, i a desgrat de les excepcionals mesures de repressió preses pels bandits franquistes, el poble treballador, les forces progressives, han recordat i commemorat el Primer de Maig, amb vagues, « plantes », disminució del rendiment i altres accions de protesta, que han posat de relleu, la fermesa i decisió de les masses obreres i populars de lluitar contra el maleït règim franquista, per la pau, pel pa i la Democràcia, al costat de les poderoses i invencibles forces de la pau, encapçalades per la gran Unió Soviètica, en la lluita comuna per a fer fracassar els plans de guerra dels imperialistes, conquistar la pau i un futur de llibertat i de progrés.

ATENCIO A LA PROVOCACIO

Denunciem la presència a Barcelona, del bandit comorerista FRANCESC PARRAMON, enviat pel traidor Comorera amb la missió de descobrir les organitzacions del Partit i lliurar a la policia als seus militants responsables

ANTIFRANQUISTES! Ni sal ni aigua pels traïdors que ajuden a Franco!

COMUNISTES: Impediu amb la vostra vigilància que el menyspreable PARRAMON realitzi la seva criminal missió!

COMUNICAT DE LA DELEGACIO DEL C. C. DEL P. S. U. DE C.

Felicitem als valents agitadors i propagandistes que amb tanta audàcia i intel·ligència, burlant la vigilància policíaca, van omplir d'octavilles del Partit, les fàbriques, centres de treball i carrers de Barcelona, assegurant, d'aquesta manera, l'èxit de la commemoració del Primer de Maig.

El vostre exemple és un estimul per a tots els comunistes i altres lluitadors revolucionaris per a perseverar per aquest camí, esforçant-se per a dur la veu del Partit entre les masses obreres i populars, orientant-les i ajudant-les en la lluita contra el franquisme, per la pau, el pa i la República,

12 Maig 1951

LA DELEGACIO DEL C. C. DEL P. S. U. DE CATALUNYA

PRIMER DE MAIG A CATALUNYA

(Ve de la pàg. 1)

Montanya, Urgell, Languedoc, Portbou, Paris, Berlin, Aragó, Badalona, Vallespir, Galileo, Dosta, Ripollès, Mallorca, Provença, Enric Granados, Balmes, Violante de Hongria, Sans, places d'Espanya i Catalunya, Passeig de Gràcia, Rambla de Catalunya, Plaça Palau, passeig Nacional, carretera de Ribas, passeig Maragall, voltants camp del Barcelona, passeig de St. Joan, mercats del Born, Sta. Catarina, etc. etc.

La C. N. S. va fer pública, el dia 30 d'abril, una crida on s'hi reflectia la por a les masses, al·lenant, en les taules d'anuncis de les fàbriques s'hi fixava una circular plena d'amenaques contra els treballadors, completant-se les mesures d'intimidació amb la detenció dels obrers fitxats.

El dia 1 de Maig, les barriades obreres foren materialment ocupades per importants contingents de Policia Armada i Guàrdia Civil. De bon matí els llocs de treball estaven vigilats per les forces policiaques armades fins a les dents. Grups d'obres que es trobaven davant de fàbriques i tallers van ésser dispersats violentament i, en alguns llocs, els esbirros franquistes colpejaren salvatgement a homes i dones que es negaven a entrar al treball.

Els centres vitals de Barcelona: Gran Via, Rambles, Places de Catalunya, Universitat i Urquijo, carrers Pe'ai, Balmes, Rondes, etc. estaven plens de policia equipada com mai no s'havia vist: «naranjerós», bombas de mà, lacrimògenes, caretes contra el gas, etc. Per la ciutat no paraven de circular camions, «jees» ianquis, carregats de P. A., així com patrulles a cavall.

Els pistolers de les Brigades de Quintela i Polo, van distribuir-se pels carrers de la ciutat, tramvies, mercats, «metro», etc.

MILERS D'OBRES VAN VAGA

Però ni les amenaces de la C. N. S. ni les mesures excepcionals de repressió i de terror del franquisme, no van poder evitar que el Primer de Maig fos commemorat.

Les barriades obreres, Poble Nou - heroica fortaleza proletària alçada contra el franquisme -, Clot, Sant Martí, Sant Andreu, Sans, ... tornaren a viure moments d'intensa emoció i de combativitat.

El dia 1, innumbrables empreses dels rams textil, metal·lúrgic, construcció, etc. van fer vaga general o total. Entre les empreses al·ludides citem les de «Construcciones Mecánicas, S. A.», «Electro», «T. E. D. S. A.», «Confecciones Reunidas, S. A.», «Casacuberta», «Parsons», «A. T. E. S. A.», «Illa», «Martí», «Llopart», «Trenes», «Sedeta», «Puigmartí», «Isidrets», «Siseta», «MON», «Can Pa-

mies», (curtits), «ICAM» (instal·lacions ceràmiques), «Butsems» (construcció), «Porcelana», «Massó» (pintures), obres del ferrocarril de rria, «Casas», «Hispania», «Torras» (fundic), «Barnusell», «S. A. P. C. A.», «Construcciones Field», fàbrica dels Pianos, etc. etc.

Alli on la vaga no fou total es treballà mitja jornada i en les empreses on es treballà, la producció fou reduïda de més de 90%. En diverses fàbriques es realitzaren «plantes» i, en altres, audaciosos sabotatges que paralizaren el treball.

A l'«Espanya Industrial» la policia va detenir, el dia 1, uns quants obrers. En senyal de protesta, el dia 2, els treballadors d'aquella fàbrica van declarar-se en vaga i exigiren l'alliberament de llurs companys. La vaga acabà el dia 5 al matí al posar-se en llibertat als detinguts.

En altres fàbriques la solidaritat s'ha manifestat amb recollida de diners i ajut econòmic als empresonats i a llurs famílies, així com als obrers acomiadats.

LA CONCENTRACIO A LA PLAÇA DE CATALUNYA

De les 7 a les 9 del vespre del dia 1, milers i milers de ciutadans barcelonins van acudir a la Plaça de Catalunya per a manifestar-se contra la política de fam i de guerra franquista i expressar llur solidaritat amb els perseguits i repressaliats per la vaga del mes de març. Com que el centre de la Plaça estava pres per la Policia a cavall, els manifestants restaven en els carrers adjacents, els quals es van veure plens de grups d'obres que comentaven els incidents de la jornada.

Més de 800 policies foren mobilitzats, en aquelles hores, a la Plaça de Catalunya i en les entrades dels carrers que hi aflueixen.

A LA RESTA DE CATALUNYA

A la resta de Catalunya, el Primer de Maig, fou també commemorat amb nombroses vagues, «plantes», disminució de la producció, etc.

A Mataró, tota la població treballadora va fer vaga.

A Sabadell, Tarrassa, Badalona i altres centres industrials, nombrosos obrers no acudiren al treball. La producció fou extraordinàriament disminuïda.

A Manresa i pobles dels voltants, els franquistes intentaren fer reprendre el treball als milers d'obres i obreres del ram textil que es troben en vaga d'ençà del 14 d'abril. La maniobra no va reeixir.

Símbol de totes aquestes lluites i accions de les masses treballadores fou un cartell escrit amb guix, al carrer Siracusa, pels vaguistes de la fàbrica «Puigmartí» de Gràcia, i que deia: «No volem guerres, volem pa!».